

60 седмици бестселър на New York Times

СЕРАФИНА и Черният плащ

РОБЪРТ БИЙТИ

СП®
СОФТПРЕС

Серафина отвори очи и огледа тъмната работилница за плъхове, сглушили достатъчно, че да дойдат на нейна територия, докато спи. Знаеше, че са там, отвъд нощния ѝ периметър, скрити в пукнатините и сенките на просторното мазе; дебнеха да отмъкнат всичко, до което успеят да се доберат в кухните и складовете на голямата къща. Прекарала бе по-голямата част от деня, дремейки в любимите си потайни кътчета, но ето тук, свита на стария дюшек, зад ръждясалия бойлер в работилницата, Серафина се чувстваше най-вече у дома си. В безопасност. Чукове, гаечни ключове и всевъзможни други инструменти висяха от грубо изработените дъски на тавана и познатата миризма на машинно масло изпълваше въздуха. Когато се огледа и се ослуша в мрака, който протягаше ръце към нея, първата ѝ мисъл бе, че е добра нощ за лов.

Баша ѝ бе работил по строежа на имението „Билтмор“ преди години и оттогава живееше незаконно в мазето. Спеше на койката, която тайно си бе сглобил зад лавиците с

РОБЪРТ БИЙТИ

провизии. Въглени блещукаха в стария метален варел, над който преди няколко часа бе приготвил вечерята им – пилешко с каша. Бяха се сгущили един до друг над огъня, докато ядяха, за да се стоплят. Както обикновено Серафина изяде пилето, но не пипна кашата.

– Изяж си вечерята – изръмжа баща ѝ.

– Направих го – отвърна тя и остави полупразната си алюминиева чиния.

– Цялата вечеря – настоя той и бутна чинията към нея, – или никога няма да пораснеш повече от прасенце.

Когато искаше да я ядоса, татко ѝ обичаше да я сравнява с хилаво бебе прасенце. Мислеше си, че тя ще се вбеси толкова, че ще изгълта цялата тази отвратителна каша против волята си, но никога не се получаваше. Вече не.

– Изяж си кашата, малко прасенце – опита се отново да я подкокороса.

– Няма да изям кашата, тате – усмихна се Серафина леко, – независимо колко пъти ми я буташ под носа.

– Това е просто стрита царевица – тросна се той и побутна с пръчка огъня, за да намести съчките и цепениците така, както искаше да застанат. – Всички на тоя пуст свят обичат царевица... освен теб.

– Тате, знаеш, че стомахът ми не може да смели нищо зелено и жълто на цвят или противно наглед като кашата, тъй че спри да ми викаш.

– Това не е викане и ти го знаеш – отвърна ѝ и бутна пръчката си в огъня, – но ще си изядеш вечерята.

– Изядох всичко, което ставаше за ядене – заяви тя решително и спорът приключи.

Съвсем скоро забравиха напълно за кашата и заговориха за друго.

Серафина се усмихна вътрешно, като се замисли за вечерите с баща си. Не можеше да си представи нещо по-хубаво на този свят – освен може би спането на перваза на някой от малките, огрени от слънцето прозорци в мазето – от една добродушна кавга с нейния татко.

СЕРАФИНА И ЧЕРНИЯТ ПЛАЩ

За да не го събуди, се надигна внимателно от дюшека, мина по неравния каменен под на работилницата и се шмугна във виещия се коридор. Клепачите ѝ все още тежаха от съня и трябваше да разтърси ръце и крака, за да се събуди, но изпитваше силно вълнение. Изпълваше я сладостно-мъчително чувство. Започваше чисто нова нощ!

Усещаше как мускулите и сетивата ѝ се пробуждат, сякаш бе сова, която разперва криле и наостря нокти, преди да отлети и да се отдаде на своя призрачен лов.

Движеше се тихо в мрака, покрай пералните помещения, килерите и кухните. През деня мазето бе претъпкано с прислужници, но сега помещенията бяха празни и тъмни, точно каквито ги харесваше. Знаеше, че семейство Вандербилт и многобройните им гости спят на втория и третия етаж над нея, но тук бе тихо. Обичаше да обикаля из безкрайните коридори и сенчестите хранилища. Познаваше на допир и по усет, по играта на отблъсъка и сенките, всяко кътче и всяка пролука. В тъмните часове на нощта това бе нейното, само нейното царство.

Над главата ѝ се разнесе слабо шумолене. Нощта бързо встъпваше в своите права.

Серафина застина на място. Ослуша се.

Драскане на лапички по голия под. През две врати от мястото ѝ.

Приплъзна се покрай стената.

Когато звуците спряха, тя също спря. Щом се подновиха, и тя направи няколко крачки. Овладяла бе тази техника още на седем години: *движжи се, когато те се движат, спирай, когато и те спират.*

Сега вече чуваше дишането на създанията, дращенето на ноктите им по камъните, опашките, които влачеха по пода. Усети познатото потрепване в пръстите си, напрежението в мускулите на краката си.

Промуши се през открепнатата врата на един склад и ги видя в мрака – два едри плъха, покрити с мръсна кафява ко-зина, се измъкваха от водосточната тръба в пода. Пришълците очевидно бяха новаци: тършуваха глупаво за хлебарки,

РОБЪРТ БИЙТИ

вместо да близат яйчения крем от пресните пасти в стаите надолу по коридора.

Без да издава звук, без дори да размърдва въздуха, Серафина направи крачка към плъховете. Втренчила бе поглед в тях. Ушите ѝ долавяха и най-малкия звук, който издаваха гадинките. Можеше дори да надуши отвратителната воня на клоака, която се носеше от тях. А те продължаваха да си вършат гадната, миризлива работа, без да я забелязват.

Спра само на няколко крачки от плячката си, скрита в гъстата сянка, готова да се хвърли напред всеки момент. Как обичаше този миг преди самия скок! Залюля се съвсем леко напред и назад, докато избираше подходящия ъгъл за атака. И после се метна напред. С едно мълниеносно движение сграбчи с голи ръце и двата пищящи, гърчещи се плъха.

– Паднахте ли ми, гадни твари! – изсъска.

Обхванатият от ужас по-малък плъх се извиваше отчаяно в опит да се измъкне, но по-големият се обърна и я ухапа по ръката.

– Без такива номера! – извика момичето и стисна плъха за шията.

Гадинките яростно се съпротивляваха, но Серафина ги държеше здраво и нямаше начин да ги пусне. Отнело ѝ бе доста време, за да научи този урок като по-малка, но вече знаеше, че хванеш ли плъхове, трябва да държиш и да стискаш, независимо какво се случва. Дори когато впиват в кожата ти мъничките си нокти или увиват около ръката ти люспестите си, змиеподобни опашки.

Най-накрая, след няколко секунди яростна борба, уморените плъхове остьзнаха, че не могат да ѝ избягат. Застинаха и се втренчиха в нея с черните си мънистени очички. Нослестата им шаваха, а дългите им палави мустачки вибраираха от страх. Плъхът, който я бе ухапал, обви дългата си люспеста опашка два пъти около ръката ѝ – явно търсеше ново пре-димство, което би му помогнало да избяга.

– Дори не се опитвай – предупреди го Серафина.

СЕРАФИНА И ЧЕРНИЯТ ПЛАЩ

Ухапаното място все още кървеше и тя нямаше никакво желание да търпи плъхски игрички. И преди я бяха хапали и определено не ѝ харесваше.

Стисна гадните твари в юмруките си и тръгна по коридора. Чувстваше се чудесно, тъй като още преди полунощ бе хванала два плъха – и то такива противни гадини. Те несъмнено щяха да прегризат чувала със зърното, за да се доберат до него, или да съборят яйцата от лавицата, за да изближат от пода разтеклите се белтъци и жълтъци.

Изкачи старите каменни стъпала, които водеха навън, към двора, и прекоси цялата зелена площ на имението, докато стигна до самия му край, чак до гората. После метна плъховете в гъсталака.

– Махайте се оттук и не си и помисляйте да се връщате! – извика. – Следващия път няма да съм толкова любезна!

Хвърлените гадинки се претърколиха надалеч от инерцията и застинаха на място – трепереха в очакване на смъртносния изстрел. Когато нищо подобно не последва, се обрнаха и я зяпнаха изумено.

– Изчезвайте, преди да съм размислила – заплаши ги момичето.

Без да губят повече време в колебание, гризачите се шмугнаха във високата трева.

Имаше време, когато уловените плъхове нямаха такъв късмет. В онези дни Серафина оставяше мъртвите гадинки до леглото на баща си, за да му покаже резултата от нощната си работа. Но това бе преди цяла вечност.

От съвсем ранна възраст Серафина наблюдаваше внимателно мъжете и жените, които работеха в помещението в мазето, и знаеше, че всеки от тях изпълнява определена задача. Задължението на баща ѝ бе да оправя асансьорите – и големите, и кухненските за пренасяне на храна, механизмите на прозорците, системата за отопление и другите механични приспособления, от които зависеше животът в имението с двеста и петдесет стаи. Татко ѝ се грижеше да работи добре и органът в банкетната зала, където мистър и мисис Вандербилт организираха изисканите си балове.

РОБЪРТ БИЙТИ

Освен баща ѝ в имението се трудеха готвачи, кухненски помощнички, камериерки, коминочистачи, перачки, сладкари, прислужнички, лакеи и много, много други.

Когато бе на десет години, Серафина попита:

- Тате, и аз ли си имам работа като всички останали?
- Разбира се, че имаш.

Но на нея не ѝ се вярваше. Сигурно говореше така, за да не нарани чувствата ѝ.

– И каква е? Каква е работата ми? – настоя тя.

– Имаш много важна задача и никой не може да я върши по-добре от теб, Фина – обърна се баща ѝ към нея с галеното ѝ име.

– Е, кажи ми каква е?

– Предполагам, че длъжността ти е „Г.Л.П. на имението „Билтмор“.

– Какво означава това? – попита го развлнувано.

– Главен ловец на плъхове.

Баща ѝ може и да се бе пошегувал тогава, но думите му разпалиха огън в душата на Серафина. Дори сега, две години по-късно, помнеше как се задъха от вълнение, как се усмихна гордо, щом го чу. *Главен ловец на плъхове*. Хареса ѝ как звучи! Всички знаят, че плъховете са огромен проблем в голямо място като „Билтмор“ – с неговите хранилища, рафтове, плевни и шкафове. А и Серафина от най-ранна възраст бе показвала вроден талант за улавяне на лукавите четирионги вредители, които крадяха храна, оставяха след себе си акита, разнасяха зарази и умело избягваха поставените от възрастните капани и примамки с отрова. За нея не бе никакъв проблем да хваща плашливите мишки, които се поддаваха лесно на паника в ключови моменти. Но улавянето на плъхове си беше трудна работа и ѝ се налагаше всяка нощ да ги преследва. С тях усъвършенстваше уменията си.

Сега бе на дванайсет години. И бе точно това: Г.Л.П. Серафина.

Докато наблюдаваше как гадинките изчезват в гората, я завладя странно чувство. Прииска ѝ се да се втурне след тях, да види това, което виждат те под листата и клоните,

СЕРАФИНА И ЧЕРНИЯТ ПЛАЩ

да проучи всички хълмове и долини, да изследва потоциите и всички други чудеса. Но нейният татко го бе забранил строго.

– Никога не ходи навътре в гората – повтаряше ѝ непрекъснато. – Там живеят тъмни сили, които никой не разбира. Има неща, които не са естествени и могат да ти навредят.

Серафина стоеше в края на гората и се взираше сред дърветата в сумрака. От години слушаше истории за хора, които са се изгубили в пустошта и никога не са излезли оттам.

Запита се какви ли опасности се крият на това място. Черна магия, демони или гнусни зверове? От какво ли се боеше толкова баща ѝ?

Можеше до безкрайност да се препира с него на всякакви теми просто заради тръпката – за това, че отказва да си яде кашата, че спи денем и ловува нощем, че дебне семейство Вандербилт и техните гости, но никога не спореше за гората. Знаеше, че когато казва тези неща, баща ѝ е ужасно сериозен. Толкова сериозен, колкото когато говореше за нейната покойна майка. Понякога можеш да дърдориш и да не слушаш родителите си, но друг път трябва просто да стоиш тихичко и да правиш това, което ти казват – ако искаш да живееш.

Почувства се странно самотна. Обърна гръб на гората и се загледа към имението. Луната висеше над островърхите, покрити с лъскави плочи покриви и се отразяваше в стъкления купол на зимната градина. Над планините премигваха звезди. Тревата, дърветата и цветята в грижливо поддържаните лехи сияеха на лунната светлина. Серафина виждаше всичко, до най-малката подробност – всяка жаба, всеки охлюв и всички други нощи твари. Самотен присмехулник пееше вечерната си песен от една магнолия, а бебетата колибри, сгущени в мъничкото си гнездо сред виещата се глинения, потрепваха насън.

При мисълта, че баща ѝ е помогнал да бъде създадено всичко това, се ободри донякъде. Той бе един от стотиците каменоделци, дърводелци и други майстори, дошли преди години в Ашвил от околните планини, за да построят името „Билтмор“. Останал бе, за да поддържа машинарите.